

at man skulde afvente dette Materiales Fremkomst, inden man tog Stilling til Spørgsmaalet. Derfor blev Lovforslaget ikke færdigbehandlet i Udvalget, men man nøjedes ved Rigsdagssamlingens Slutning med at afgive en Beretning. — Det er alt, hvad jeg har at sige. Jeg skal tillade mig senere at foreslaa Lovforslaget henvist til Behandling i et Udvalg.

Henriette Crone: Til mine Udtalelser om Sagen i Samlingen 1921—22 skal jeg kun føje ganske faa Bemærkninger. Siden vi sidst behandlede Sagen, er den overgaaet fra Justitsministeriet til Indenrigsministeriet. I øvrigt er der ingen Forandringer sket. Mit Parti kunde for saa vidt udmærket godt give Lovforslaget Tilslutning uden Udvalgsbehandling, som Sagen har faaet en endogsaa meget indgaaende Behandling i den i sin Tid nedsatte Medicinalkommission, hvor den var til Overvejelse i ikke mindre end 13 Aar, fra 1908 til 1921. Et Lovforslag blev derefter, antagelig efter ny Prøvelse, fremsat af Justitsministeren i det forrige Ministerium. Sagen har altsaa været under Prøvelse i 16 Aar, saa man kan sige, at det ikke er noget Hastværksarbejde, man her staar overfor. Til Gengæld tror jeg, at man har haft en heldig Haand til at skabe et Forslag, som i lige Grad kan tilfredsstille Sygeplejerskerne, fra hvem Initiativet er udgaaet, og den store Almenhed, som vi jo først og fremmest i dette Forhold — i de fleste Forhold for øvrigt — har at tage Hensyn til, den store Almenhed, som Forslaget her, naar det bliver ophøjet til Lov, vil skabe en Betyggelse for, at Sygeplejen virkelig bliver udført af kyndige Hænder. Endelig maa man heller ikke være blind for, at Forslaget — efter min Formening da — kan faa økonomisk Betygning for Staten og ikke mindst for Kommunerne, paa hvis Budgetter Hospitals- og Sygevæsenet jo indtager en meget fremtrædende Plads, hvilket kun taler til vort Lands Ære. Det vil efter min Formening kunne faa en ikke ringe økonomisk Betygning, at man bliver i Stand til til Hjemmesygeplejen at knytte virkelig dygtige Sygeplejersker, en Omstændighed, der formentlig vil aflaste Hospitalerne og Sygehusene. Som sagt, vi kunde give Lovforslaget vor Støtte uden nogen ny Prøvelse i et

Udvalg, idet vi mener, at det endogsaa i meget høj Grad har været underkastet den mest sagkyndige Prøvelse. Imidlertid er der jo nu af den ærede Ordfører for Venstre bebudet Udvalgsnedsættelse — noget, der i øvrigt ikke kom overraskende efter den Behandling, Lovforslaget fik, sidste Gang det var fremme —, og vi vil selvsagt ikke modsætte os et saadant Udvalg, men skal være villige til at forhandle om eventuelle Ændringer. Der er dog et Omraade, paa hvilket jeg paa Forhaand vil fraraade, at man søger at gennemføre Ændringer, det er med Hensyn til Uddannelsestiden, de tre Aar. Hvis man vil røre ved dette Forhold, slaar man nemlig efter min Formening hele Fundamentet for Lovforslaget væk. Dansk Sygeplejersraad, der praktisk talt i Øjeblikket tæller saa godt som alle Landets Sygeplejersker, kræver som Betingelse for Optagelse den 3-aarige Uddannelse. Man har dog efter Anmodning fra Landsygeplejerskerne ved en Dispensation i Loven aabnet Adgang for disse, saaledes at alle, der i øvrigt har de Kvalifikationer, man nu en Gang maa kræve af en Sygeplejerske, kan blive optaget, en Forholdsregel, der for øvrigt falder ganske sammen med den i § 6 foreslaaede Undtagelsesbestemmelse. Udenfor Dansk Sygeplejersraad staar kun mellem 100 og 150 Sygeplejersker, hvad der altsaa vil sige, at bag Kravet om den 3-aarige Uddannelse som Basis for Statsanerkendelse staar praktisk talt alle Landets Sygeplejersker. Til Trods for, at ingen Sygeplejerske havde Sæde i Medicinalkommissionen, foreslog man ogsaa fra dennes Side ganske enstemmigt den 3-aarige Uddannelse, thi selv om der indenfor Medicinalkommissionen var et lille Mindretal, der havde visse Betæneligheder med Hensyn til Uddannelsestiden, saa bundede disse Betæneligheder aldeles ikke i dette, at man mente, det var en unødvendig lang Uddannelsestid, men Betænelighederne bundede deri, at man var bange for, det skulde medføre, at der blev Mangel paa Tilslutning til Sygeplejefaget. Og jeg forstaar saa udmærket godt, at man, naar man indenfor Medicinalkommissionen har haft disse Betæneligheder, saa ogsaa har villet give dem Udtryk. Nu viste det sig imidlertid, at til Trods for, at Udviklingen mere